

TAVIRA, ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ, ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2024

12.11. Η αναχώρηση. Θα είναι ομαλή η αναχώρησή μας αυτή τη φορά; ΟΧΙ, φυσικά όχι, αυτό θα ήταν αιτία για πολιτισμικό σοκ. Περιμένουμε το ταξί του αεροδρομίου στις 6.45 π.μ. και ... δεν εμφανίζεται. Ο Γιώργος καλεί τον οδηγό από το «Airport Driver», αλλά δεν είναι διαθέσιμος και δεν μας ξανακαλεί. Ευτυχώς, επέμεινα να φύγουμε ΠΟΛΥ ΝΩΡΙΣ, οπότε φτάνουμε στο αεροδρόμιο στην ώρα μας με ένα κανονικό ταξί.

Από εκεί και πέρα είναι λίγο βαρετό, γιατί δεν υπάρχουν επεισόδια. Μετά από μια ήσυχη πτήση, κατά τη διάρκεια της οποίας οι γενναϊόδωροι αεροσυνοδοί της AUA μας κερνούν ένα ποτήρι νερό και ένα σοκολατάκι (!), φτάνουμε στην ώρα μας στην ηλιόλουστη Σεβίλλη. Εκεί παραλαμβάνουμε το ενοικιαζόμενο αυτοκίνητό μας και οδηγούμε στην Ταβίρα. Διασχίζουμε τη μεγαλοπρεπή γέφυρα πάνω από τον ισπανο-πορτογαλικό συννοριακό ποταμό Guadiana και στη συνέχεια οδηγούμε στον επαρχιακό δρόμο μέσα από μικρά χωριά με λευκά σπίτια, δίπλα από ελαιώνες και φυτείες πορτοκαλιών, ευτυχισμένοι για πρώτη φορά σ' αυτές τις διακοπές.

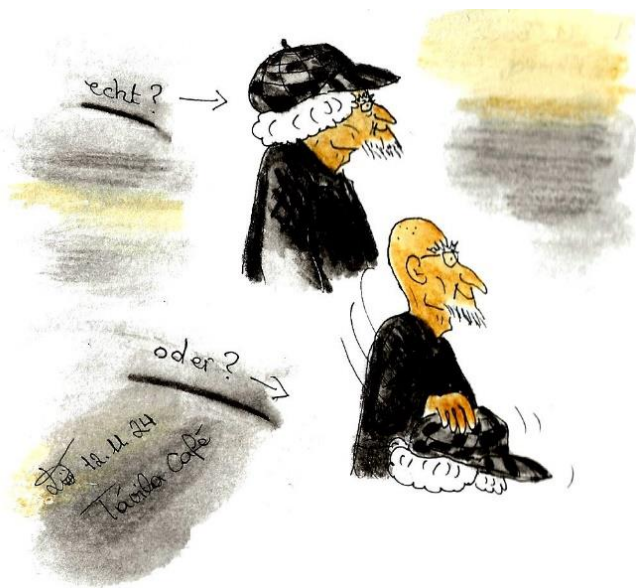
Βρίσκουμε το κατάλυμά μας «Tavira Lovers» στην ιστορική παλιά πόλη, χωρίς κανένα πρόβλημα, πληκτρολογούμε τον κωδικό ανοίγματος της εξώπορτας, ανεβαίνουμε στον τρίτο όροφο, πληκτρολογούμε τον κωδικό ανοίγματος της πόρτας του διαμερίσματός μας και... δεν μπορούμε να ανοίξουμε την πόρτα. Υποψιαζόμαστε ότι μάλλον είμαστε πολύ νωρίς εκεί και ο κωδικός δεν θα ενεργοποιηθεί παρά μόνο αργότερα. Έτσι, πάμε πρώτα για μια μπύρα και προσπαθούμε ξανά αργότερα. Το να καθόμαστε στον ήλιο αφήνει την ψυχή μας να χαλαρώσει για δεύτερη φορά, θαυμάσια! Η δεύτερη προσπάθεια πάλι δεν λειτουργεί. Καθώς είμαστε έτοιμοι να τηλεφωνήσουμε στον ιδιοκτήτη, έρχεται ένα ζευγάρι Άγγλων από το γειτονικό διαμέρισμα και μας λέει ότι ο κωδικός είναι για το κλειδοκιβώτιο, το οποίο περιέχει το κλειδί μας για να ξεκλειδώσουμε την πόρτα του διαμερίσματος με κανονικό τρόπο. Ποιος σκέφτεται κάτι τέτοιο στις μέρες μας; Μια πόρτα που ανοίγει με κλειδί!!!!

Το βράδυ πηγαίνουμε σε ένα εστιατόριο στις όχθες του ποταμού Gilão και χαιρόμαστε που τυχαίνει να καταλήξουμε σε ένα από τα καλύτερα εστιατόρια της Ταβίρας (Borda d' Agua). Το δικό μου στιφάδο κουνελιού και ο πύργος από μπακαλιάρo του Γιώργου, γαρνιρισμένα και διακοσμημένα με φαγώσιμα λουλούδια και αμύγδαλα, είναι τέλεια, αλλά δείτε το μόνοι σας.

Τώρα θέλουμε να γνωρίσουμε τη νυχτερινή ζωή της Ταβίρα. Δεν υπήρχε καθόλου κατά τη διάρκεια της τελευταίας μας διαμονής τον Μάιο του 2021 λόγω του κορονοϊού, αλλά τώρα εδώ σίγουρα γίνεται χαμός... Βρίσκουμε ένα μικρό τζαζ μπαρ, το Távila Café, και είμαστε πραγματικά τυχεροί - υπάρχει ζωντανή μουσική. Ένας νευρικός, ψηλός και αδύνατος Βραζιλιάνος, που πίνει τεράστιες ποσότητες κόκκινου κρασιού και καπνίζει σαν φουγάρο, αποδεικνύεται αργότερα ο διασκεδαστής του μαγαζιού, και όταν τραγουδάει σαν τον Louis Armstrong, καταλαβαίνουμε τον σκοπό όλων των τσιγάρων. Το κοινό είναι ανάμεικτο: ηλικιωμένοι Άγγλοι, cool old-68s με τα αυθεντικά τους χτενίσματα... ή μήπως όχι;... και εμείς. Οι Άγγλοι χαρακτηρίζονται από το γεγονός ότι εξακολουθούν να φορούν σορτς, κοντομάνικα μπλουζάκια και σαγιονάρες ακόμα και σε μονοψήφιες θερμοκρασίες. Δεν κάνει τόσο κρύο, αλλά στους 14 βαθμούς πραγματικά δεν θα μπορούσα να φανταστώ να φοράω ένα λεπτό φόρεμα και σανδάλια χωρίς κάλτσες όπως η «κυρία» στο διπλανό τραπέζι. Ίσως τα κοκτέιλ που κατεβάζουν με το γαλόπι επηρεάζουν την αντίληψή τους για το κρύο. Δεν παγώνουν καθόλου, συμπεριφέρονται χυδαία και τιμωρούνται με περιφρόνηση από τα ευαίσθητα στο κρύο πορτογαλικά σκυλιά που είναι τυλιγμένα σε χειμωνιάτικα παλτά. Μην ανησυχείτε, δεν το παίρνουν χαμπάρι.

13.11. Σήμερα περνάμε όλη την ημέρα ανακαλύπτοντας ξανά την Ταβίρα. Οι αναμνήσεις μας από το 2021 δεν απατούν, είναι πανέμορφη. Πηγαίνουμε στο ταβερνάκι Tasquinha da Paula και κάνουμε κράτηση για το Σάββατο γιατί ο Γιώργος θέλει να γιορτάσει εκεί τα γενέθλιά του. Της λέμε ότι φέρνουμε φίλους από την Ισπανία και εκείνη μας ενημερώνει ότι οι Ισπανοί τρώνε όλη μέρα αλλά δεν ξέρουν να μαγειρεύουν. Διαμαρτύρομαι, γιατί φάγαμε πολύ καλά στο σπίτι της Αμπάρρο και η Πάουλα «δεν είπε τίποτα».

14.11. Βρέχει με το τουλούμι, οπότε φεύγουμε, ίσως είναι καλύτερα κάπου αλλού... Επισκεπτόμαστε την Cacela Velha, μια μικρή πόλη με εκπληκτική θέα στο Εθνικό Πάρκο Ria Formosa.

Το βράδυ είμαστε τυχεροί, γιατί βρίσκουμε τραπέζι στο εστιατόριο Aquasul. Ο σερβιτόρος Milad από το Μπαγκλαντές και η σερβιτόρα Jesiani από τη Βραζιλία είναι ζεστοί και προσεκτικοί, το φαγητό δεν είναι χαρακτηριστικά πορτογαλικό, αλλά η γεύση του είναι υπέροχη (τσιπούρα μαγειρεμένη σε parillote και moqueca), ένα μέρος για να νιώθεις καλά. Κάνουμε κράτηση για αύριο, επειδή περιμένουμε τους φίλους μας από τη Σεβίλλη, την Reingard, την Amparo και τον Cristóbal, οι οποίοι θα πρέπει επίσης να περάσουν καλά.

Στη συνέχεια, θα θέλαμε να βουτήξουμε στη νυχτερινή ζωή, αλλά ΟΛΑ είναι κλειστά. Η Ταβίρα το βράδυ, όταν το μπαρ τζαζ είναι κλειστό, θα μπορούσε να περάσει για γηροκομείο. Οπότε πάμε στη βεράντα μας, είναι το πιο άνετο μέρος ούτως ή άλλως...

15.11. Λένε ότι θα έχει καλό καιρό από το μεσημέρι, έτσι πάμε στο Pedras d' el Rei για να κάνουμε μια βόλτα στο Εθνικό Πάρκο Ria Formosa, να θαυμάσουμε τα καβούρια fiddler και άλλα παράξενα ζώα και να επισκεφτούμε την παραλία, τους αμμόλοφους και το νεκροταφείο των αγκυρών (που μαρτυρά το

τέλος της αλιείας τόνου τη δεκαετία του 1960). Βροντάει στα βουνά, αλλά τι μας νοιάζει εμάς; Και τότε μας χτυπάει δυνατά, βρέχει! Σωζόμαστε στο μουσείο τόνου, περιμένουμε, πίνουμε καφέ, η βροχή σταματάει, φεύγουμε, ξαναρχίζει, τα αδιάβροχα μπουφάν μας «δικαιώνουν» το όνομά τους αφήνοντας τη βροχή να περάσει, τα παπούτσια μας επίσης, γινόμαστε μούσκεμα... Στο εμπορικό κέντρο της Ταβίρα αγοράζω καινούργια αθλητικά παπούτσια, τα οποία είναι σίγουρα αδιάβροχα, θα μπορέσω να τα δοκιμάσω στην επόμενη φουρτούνα...

Ευτυχώς, η Reingard, η Amparo και ο Cristóbal φτάνουν με ασφάλεια στην Ταβίρα. Το ταξίδι τους μέχρι εδώ ήταν κάτι παραπάνω από επικίνδυνο, μερικές φορές δεν έβλεπαν σχεδόν τίποτα και ο δρόμος ήταν πλημμυρισμένος. Αλλά ευτυχώς είναι εδώ τώρα και περνάμε ένα υπέροχο βράδυ στο Aquasul. Ο σερβιτόρος Milad είναι και καλός φωτογράφος. 😊

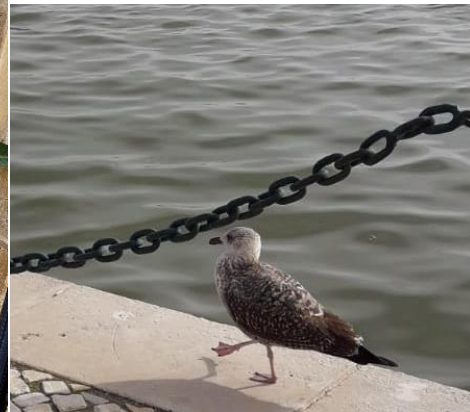
Μετά το δείπνο, τους καλούμε στο σπίτι μας για να πιούμε μαζί κόκκινο κρασί και να κουβεντιάσουμε για λίγο.

Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα ύπνου εκείνο το βράδυ, αφού πέφτουν αρκετές βαριές καταιγίδες, οι κεραυνοί και οι βροντές δε σταματάν με τίποτα, βρέχει όλη τη νύχτα, το τέλος του κόσμου ...

16.11. 69α γενέθλια του Γιώργου. Ο ποταμός Gilão πρόκειται να ξεχειλίσει. Μέρους αργότερα μαθαίνουμε ότι, ευτυχώς, ήταν χαμηλή παλίρροια κατά τη διάρκεια της καταιγίδας, αλλιώς η πόλη θα είχε πλημμυρίσει...

Επειδή κάνει και πάλι ζέστη, κάνουμε μια εκδρομή στο Οηῆο, όπου κάνουμε μια μεγάλη βόλτα και επισκεπτόμαστε την εντυπωσιακή αίθουσα της αγοράς.

Το βράδυ πάμε στο ταβερνάκι Tasquinha da Paula. Παρουσιάζω την Amparo στην Paula και ανακοινώνω: «Κοίτα, αυτή είναι η Ισπανίδα που ξέρει να μαγειρεύει καλά». Γνέφει ευγενικά και αποσύρεται στην κουζίνα. Τότε ο σύζυγός της Luís στέκεται μπροστά μας και αρχίζει να εξηγεί με πάθος όλα τα πιάτα, κάτι που μπορεί να κάνει στα πορτογαλικά, τα ισπανικά, τα αγγλικά και τα γαλλικά. Με ενθουσιασμό φωνάζει ότι όλα είναι σπιτικά, μόνο το παγωτό είναι αγορασμένο, και ότι τα τσάντνι που συνοδεύουν το τυρί τα έφτιαξε η πεθερά του. Ο ενθουσιασμός του μας παρακινεί να

παραγγέλουμε σχεδόν τα πάντα: Τυρί με μέλι, κατσαρόλα μπακαλιάρου, φασόλια και καπνιστό κρέας στιφάδο, που μας θυμίζει το χιλιανό curanto, πορτοκαλόπιτα, « μεθυσμένο αχλάδι», που συνοδεύεται από κόκκινο κρασί και ολοκληρώνεται με κονιάκ, το οποίο ο Luís θα έπινε εύκολα ο ίδιος αν δεν μας άρεσε. Αλλά δεν του κάνουμε αυτή τη χάρη. Μετά το υπέροχο γεύμα, πηγαίνουμε στο καφέ Τάνιλα με την Reingard, όπου συναντάμε κάποιον κύριο Cordeiro, ο οποίος είναι πολύ ενθουσιώδης με τον εαυτό του και θα λύνει όλα μας τα προβλήματα από εδώ και πέρα - ανακουφιστήκαμε! Το Gilão έχει πια υποχωρήσει και περπατάμε στο σπίτι μας διασχίζοντας τη ρωμαϊκή γέφυρα, τι υπέροχο βράδυ!

17.11. Πίνουμε έναν αποχαιρετιστήριο καφέ με την Reingard, την Amparo και τον Cristóbal και περνάμε τη ζεστή και ηλιόλουστη μέρα κάνοντας βόλτες και χαλαρώνοντας. Τρώμε λίγο από το κέικ που μας έχει φτιάξει η Amparo και χρειαζόμαστε μια μεγάλη σιέστα μετά από τόση προσπάθεια. Το βράδυ, πηγαίνουμε στο εστιατόριο « Black Anchor» στην όχθη του ποταμού και παρατηρούμε τις ορδές των χαρούμενων και μεθυσμένων Άγγλων που πλημμυρίζουν το μαγαζί. Μαθαίνουμε ότι οι Άγγλοι κέρδισαν 5:0 την Ιρλανδία στο ποδόσφαιρο, γεγονός που φυσικά εξηγεί τα πάντα.

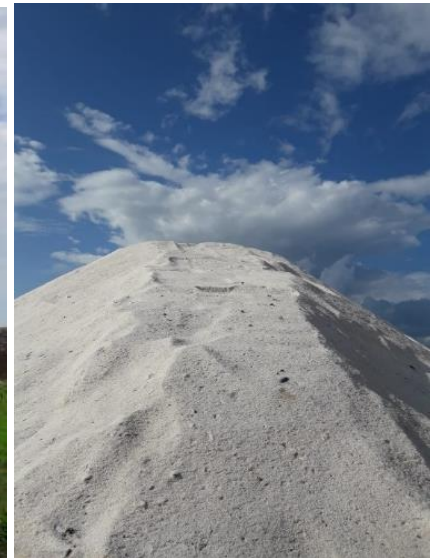

18.11. Σήμερα πάμε στα δυτικά, στη Lagoa και την Benagil. Εκεί υπάρχουν απότομοι βράχοι και κύματα που βροντούν άγρια πάνω τους, καθώς και ειδυλλιακά μονοπάτια πεζοπορίας.

Το βράδυ, πηγαίνουμε στο τάπας μπαρ Mira και γινόμαστε φίλοι με τον παχουλό και αστείο σερβιτόρο, ο οποίος προσπαθεί να μας παρακινήσει να πάρουμε μέρος σε μια γευσιγνωσία τάπας με συνοδεία κρασιού αύριο. Κοστίζει «μόνο» 50 ευρώ το άτομο και μας επιτρέπει να δοκιμάσουμε τα εκλεκτά κρασιά του οινοποιείου Monte Bonanza. Μάααααααα... Υποσχόμαστε να το σκεφτούμε και εκείνος είναι ευχαριστημένος μαζί μας. Δυστυχώς, το ξεχνάμε την επόμενη μέρα... 😊

19.11. Επισκεπτόμαστε τις αλυκές της Ταβίρας.

20.11. Πάμε στη Mértola, η οποία θεωρείται υπαίθριο μουσείο λόγω των καλοδιατηρημένων ιχνών της ισλαμικής κατοχής. Εκεί θα βιώσουμε ένα άγριο μείγμα ρομαντικής, μεσαιωνικής πόλης, πανίσχυρου κάστρου και εκπληκτικής θέας του εθνικού πάρκου και του ποταμού Guadiana που κόβει την ανάσα.

Στο δρόμο αγοράζω σε ένα κινεζικό παλιατζίδικο ένα ροζ πλαστικό κόκκαλο παπουτσιών, το άλλο άκρο του οποίου είναι ένας ξυστήρας για την πλάτη, πανέξυπνο! Πώς μπορέσαμε να ζήσουμε τόσο καιρό χωρίς αυτό;

Το βράδυ, ο παχουλός σερβιτόρος στο τάπας μπαρ Mira μας λέει ότι εργάζεται σε ινστιτούτο αισθητικής κατά τη διάρκεια της ημέρας και γι' αυτό είναι λίγο κουρασμένος το βράδυ. Μας ενημερώνει ότι ομορφαίνει τις κυρίες, τα μαλλιά τους τα κάνει πανέμορφα, το μακιγιάζ εκπληκτικό, γελάει με ευχαρίστηση, κάνει μια στροφή με «σπασμένο καρπό» και φτερουγίζει μέσα. Τον αγαπάμε και δεν μπορούμε να φανταστούμε πόσο ζωντανός πρέπει να είναι όταν δεν είναι κουρασμένος.

21.11. Castro Marim. Άλλη μια γραφική μικρή πόλη με ένα πελώριο κάστρο το οποίο, προς τρόμο μας, στεγάζει ένα ανατριχιαστικό μουσείο βασανιστηρίων. Αλλά η θέα αποζημιώνει για την ανατριχίλα και τα μπλουζάκια με τα συνθήματα για τα δικαιώματα των παιδιών μας γοητεύουν.

22.11. Αφού φτιάξουμε τις βαλίτσες μας, οδηγούμε λίγο και αποχαιρετάμε το ειδυλλιακό τοπίο... Στη συνέχεια καθόμαστε σε ένα καφέ στον πεζόδρομο στην όχθη του Gilão και απολαμβάνουμε τον ήλιο, ειδικά επειδή είναι η τελευταία φορά για πολύ καιρό. Δίπλα μας κάθετα ένα ζευγάρι Γάλλων με έναν αγγλικό σκύλο, ο οποίος όμως μοιάζει περισσότερο Γάλλος από τους δυο τους. Ο υπεροπτικός του τρόπος είναι εντυπωσιακός, όπως και η κουρασμένη του αδιαφορία καθώς απορρίπτει τη λιχουδιά που του προσφέρει το αφεντικό του.

Το βράδυ, πηγαίνουμε στο ταβερνάκι Tasquinha da Paula, όπου ένα ζευγάρι Γερμανών και Ισπανών τρώει μαζί μας. Ο Luís περιγράφει και πάλι με ενθουσιασμό τα πιάτα και η Paula στραβομουτσουιάζει. Δεν έχει καθόλου υπομονή μαζί του και αυτός φταίει μόνο ο ίδιος. Η Paula του θυμώνει από το 2021, όταν ο Luís ταξίδεψε στο ράλι Πορτογαλία και την άφησε μόνη της με το παιδί και όλη τη δουλειά. Εκείνος ανακοινώνει ότι το φαγητό είναι τόσο πλούσιο και αυθεντικό επειδή η οικογένεια προέρχεται από τον βορρά, από το Viseu, και έτσι μαγειρεύουν εκεί. Το στιφάδο από κοτόπουλα ελευθέρως βοσκής, πιθανώς αντιεξουσιαστικά, είναι μια πραγματική έκρηξη γεύσης, ακολουθεί φυσικά το τυρί Queijo da Serra με ζελέ κυδώνι (ο Luís φροντίζει να τρώμε τη φλούδα του τυριού, θα ήταν αμαρτία να την απορρίψουμε) και κασικίσιο τυρί με το τσάντνι ντομάτας της πεθεράς, και τέλος κρασί πόρτο για επιδόρπιο, πεντανόστιμο. Ρωτάμε τον Luís αν η Paula είναι ακόμα θυμωμένη για το ράλι Πορτογαλία το 2021, και μας λέει χαμογελώντας ότι έτσι κι αλλιώς είναι πάντα θυμωμένη, ό,τι κι αν κάνει. Συζητάμε λίγο για την πολιτική και μαθαίνουμε ότι και στην Πορτογαλία η κυβέρνηση φταίει για όλα και ο 12χρονος γιος του, Fernando, μας ρωτάει αν και στη χώρα μας οι πολιτικοί υπόσχονται πολλά και δεν τα τηρούν. Ένα έξυπνο αγόρι. Προφανώς η Paula έχει ακούσει τα πάντα στην κουζίνα, γιατί παίρνω δύο μεγάλα φιλιά όταν μας αποχαιρετάει.

Ταβίρα, 22 Μαΐου 2021

É aconselhável não se meter com a Paula. Μην τα βάζεις με την Paula. „I am against violence, but when my husband comes home, I will beat him, so he learns! I‘ ll never forget that he left me alone with all the work. I have a good, very good memory, I never forget!”

Ταβίρα, 22.11.2024

Ήταν υπέροχα, θα ξανάρθουμε!

